

Βεατρίκη Κάντζοθα-Σαμπατάκου

Ο ΚΟΥΚΟΣ... αηδόνι

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
Μαρούσα Πηλατή

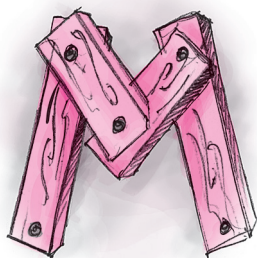
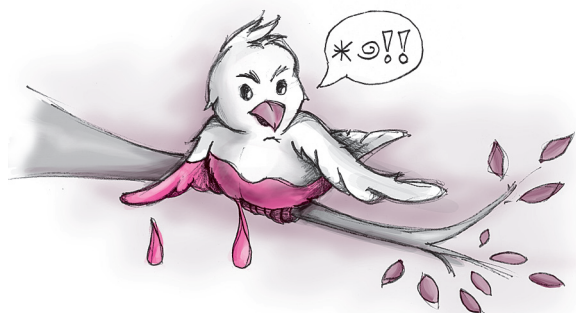
 Σαββάλας
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Περιεχόμενα

Τι κάνει κούκου στα κεραμίδια;	5
Ένας κούκος δε φέρνει την άνοιξη, αλλά μπορεί να φέρει τα πάνω κάτω.....	13
Ένας πολύ γλυκός φίλος	27
Το χαμένο φεγγαράκι και η χαμένη συνταγή	37
Άλλος θυμάται κι άλλος ξεχνά	51
Όταν το δάσος ξεφαντώνει, ο κούκος γίνεται αηδόνι	65
ΠΑΙΔΙΚΟ ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΕΡΓΟ	79

ια φορά κι έναν καιρό ήταν σκοτεινά. Πολύ σκοτεινά. Τόσο σκοτεινά, που δεν έβλεπα ούτε τη μύτη μου. Α, χα! Τώρα ξέρω τι σκέφτεστε. «Για να μη

βλέπει μια τέτοια μυτόγκα, θα ήταν σίγουρα θεοσκοτεινά!» Δεν έχετε καθόλου δίκιο όμως. Για κούκος –και μάλιστα ξύλινος– είμαι τρισχαριτωμένος. Και τετραπέρατος. Και προικισμένος με μια καταπληκτική φωνή. Αλήθεια σας λέω. Δε με πιστεύετε; Να σας πω τότε γιατί είναι κίτρινο το καναρίνι; Γιατί με άκουσε να τραγουδώ κι έχασε το χρώμα του απ' τη ζήλια! Μάλιστα! Μόνο που εκτός από πανέμορφος, πανέξυπνος και ταλαντούχος, τυχαίνει να είμαι και λίγο ξεχασιάρης. Τι λέγαμε, λοιπόν; Α, ναι. Πως ήταν θεοσκοτεινά εκείνη τη νύχτα. Τη νύχτα που αποφάσισα ότι δεν είχα καμία όρεξη να περάσω όλη μου τη ζωή σαν κούκος ρολογιού.

Τι κουραστική δουλειά κι αυτή! Να πρέπει κάθε λίγο και λιγάκι να πετάγεσαι έξω σαν ελατήριο και να φωνάζεις «κούκου» για να θυμίζεις στους ανθρώπους του σπιτιού την ώρα. Αν μ' άφηναν τουλάχιστον, έτσι για αλλαγή, να τους λέω και κανένα ποίημα... κανένα ανέκδοτο... κανένα τραγούδι... Πού να καταλάβουν όμως από τέχνη αυτοί οι αχάριστοι! Να φανταστείτε, κάποτε που, αντί για «κούκου», βγήκα και είπα «τσίου-τριαλαρί-λαρό», φώναξαν αμέσως το ρολογά να μ' επιδιορθώσει. Ακούς εκεί!

«Αυτό είναι άδικο!» σκέφτηκα
τότε. «Αντί να τραγουδώ
στην όπερα,

θα χαραμίζω
το ταλέντο μου
σ' αυτούς τους άσχετους;» Και πήρα
τη μεγάλη απόφαση: θα το έσκαγα. Θα έφευγα για πάντα
από εκείνο το φιλόξενο σπίτι και θα πήγαινα να βρω

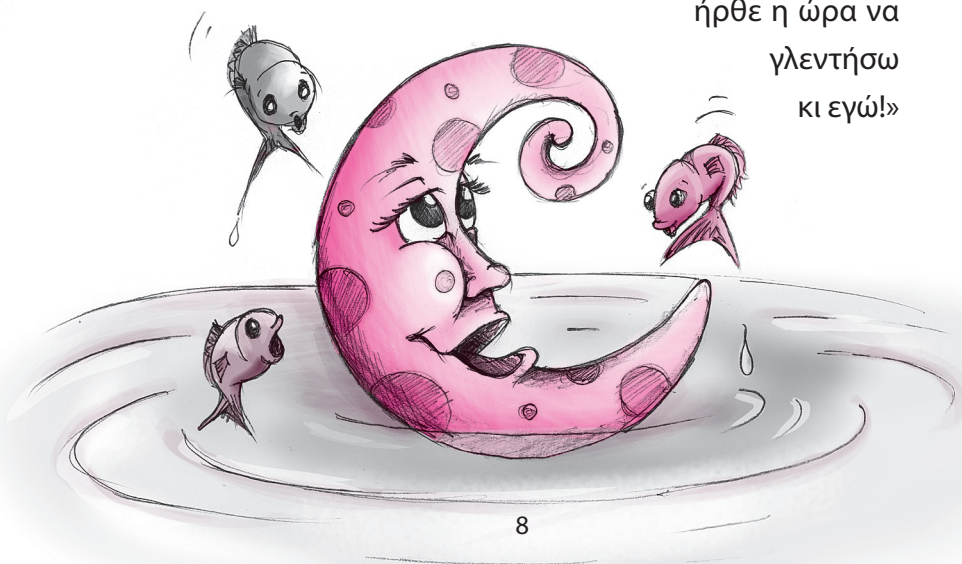

την τύχη μου κάπου όπου θα εκτιμούσαν τα πλούσια
φωνητικά μου προσόντα.

Υπήρχε μονάχα ένα μικρό προβληματάκι: δεν είχα πε-
τάξει ποτέ ξανά. Είχα φτερά, βέβαια, μα ήταν ξύλινα και
βαριά. Θα τα κατάφερνα άραγε;

Σηκώνοντας το βλέμμα προς τον ουρανό, αντίκρισα από
το μισάνοιχτο παράθυρο το φεγγαράκι. Μπα! Μουτρω-
μένο φαινόταν εκείνο το βράδυ, σαν ξανθόμαλλο χοντρο-
μάγουλο παιδάκι που δεν του πήραν το παγωτό που του
έταξαν. «Βαρέθηκα συνέχεια εδώ πάνω» το άκουσα να
γκρινιάζει. «Δεν έχω πού να παίξω. Κάτω στη γη έχει τόσα
συναρπαστικά πράγματα να κάνεις! Να κυλιστείς στο
δροσερό χορτάρι, να κάνεις κωλοτούμπες μες στα νυ-
χτολούλουδα, να παίζεις κυνηγητό με τις πυγολαμπίδες
και κρυφτούλι με τα σκιουράκια

του δάσους. Ε, λοιπόν,
ήρθε η ώρα να
γλεντήσω
κι εγώ!»

Και με τα λόγια αυτά,
ξεκόλλησε από το σκούρο
βελούδινο αστροκέννητο
πάπλωμα του ουρανού, έδω-
σε έναν πήδο και βρέθηκε μες
στη στέρνα με τα χρυσόψαρα.

—Έι! του φώναξα. Τι κάνεις
εκεί;

—Διασκεδάζω, μου απάντησε
πλατσουρίζοντας ενθουσια-
σμένο στα νερά.

—Πρέπει να γυρίσεις αμέσως πίσω, στη θέση σου, του
εξήγησα. Αν λείπεις εσύ, ποιος θα φωτίζει τη νύχτα;

—Σκασίλα μου μεγάλη και δέκα παπαγάλοι, αποκρίθη-
κε πειστωμένα το φεγγαράκι. Εγώ απόψε θα το ρίξω
έξω, ο κόσμος να χαλάσει!

Ξαφνικά όμως σταμάτησε και με λοξοκοίταξε ανήσυχα.

—Δε φαντάζομαι να με μαρτυρήσεις; είπε.

—Χμ! έκανα εγώ τάχα σκεφτικός. Τι μου δίνεις για να
κρατήσω το στόμα μου κλειστό;

—Τι θέλεις; Θέλεις έναν από τους διαμαντένιους μου
βόλους; Το ασημένιο μου χτένι; Ή μήπως το τόπι μου,
που είναι από ατόφιο χρυσάφι;

–Το μόνο που θέλω είναι να με βοηθήσεις να το σκάσω κι εγώ, είπα με λαχτάρα.

Το φεγγαράκι έξυσε την ολοστρογγυλή κεφάλα του κι έξαφνα το προσωπάκι του έλαμψε ακόμα πιο πολύ.

–Σύμφωνοι, είπε. Πιάσου από τη φεγγαραχτίδα που σου στέλνω απ' το παράθυρο.

Έτσι κι έκανα. Κρατώντας σφιχτά τη φεγγαραχτίδα, ακολούθησα τη χρυσή τροχιά της και σε λίγο βρισκόμουν κι εγώ έξω, στον κήπο.

–Είδες τι εύκολο που ήταν; γέλασε το φεγγαράκι.

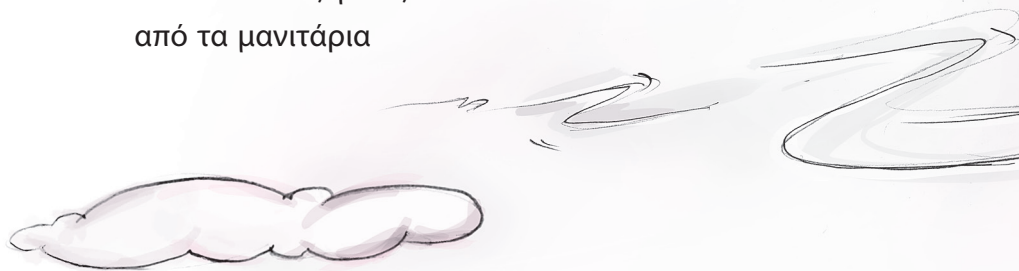
–Ναι, αλλά δεν ξέρω να πετάω, μουρμούρισα εγώ.

–Πώς δεν ξέρεις να πετάς; Τι σόι πουλί είσαι τότε;

–Ξύλινο! Και τα ξύλινα πουλιά δε γίνεται να πετάξουν. Γίνεται;

Το φεγγαράκι χαμογέλασε πλατιά.

–Και βέβαια γίνεται. Ένα βράδυ σαν αυτό, όλα γίνονται. Δεν το ξέρεις το πανάρχαιο μυστικό; Όταν τα ρολόγια χτυπούν δώδεκα, τη στιγμή που οι νάνοι ξεμυτίζουν κάτω από τα μανιτάρια

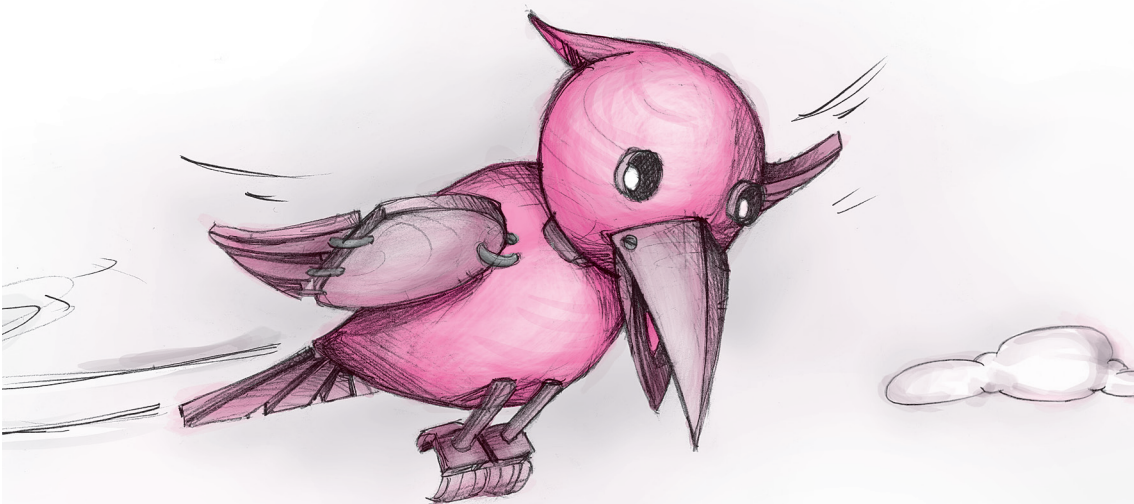

και οι νεράιδες στήνουν χορό στο δάσος, αν τύχει να δεις ένα αστέρι να πέφτει και κάνεις μian ευχή, όλα τα όνειρα βγαίνουν αληθινά!

—Μα εγώ δεν είδα κανένα πεφταστέρι!

—Τι να το κάνεις το πεφταστέρι; Εδώ είδες κοτζάμ φεγγάρι να πέφτει! Εμπρός, λοιπόν. Αν το θέλεις πραγματικά, θα τα καταφέρεις. Κούνα πάνω κάτω τα φτερά σου όσο πιο γρήγορα μπορείς και θα δεις... σε λίγο θα πετάς!

Άρχισα πράγματι να κουνώ τα άμαθα φτερουγάκια μου με όλη μου τη δύναμη, όπως με συμβούλεψε ο ουρανοκατέβατος φίλος μου. Και σιγά σιγά, τι θαύμα! Αισθάνθηκα να σηκώνομαι στον αέρα ψηλά, όλο και πιο ψηλά, πανάλαφρος σαν πούπουλο, σαν χνούδι! Αυτό ήταν!

- Ευχαριστώ! φώναξα στο φεγγαράκι κάνοντας τα πρώτα μου άτσαλα ζιγκ-ζαγκ στον ουρανό.
- Καλό δρόμο! μου απάντησε εκείνο κάνοντας μονό-ζυγο στην πέργκολα με τα γιασεμιά. Και πρόσεξε μην τρακάρεις σε κανένα δέντρο, γιατί απόψε δε θα 'χει φεγγάρι και η νύχτα θα είναι κατασκότεινη... σαν μαύρη σοκολάτα!

